

Ladislav Babić

Strah naš svagdašnji

Rodovska zajednica vuče naslijeđe od svojih evolucionih predaka, a mi – dakako – od rodovske zajednice. Naravno, neke osobine tijekom vremena su se izgubile, a mnoge transformirale u novi, na prvi pogled neprepoznatljiv oblik. Trebalo je mnogo vremena da se od međusobnog općeg parenja među animalnim precima, koje se pojavljuje i u prvobitnim oblicima rodovske ljudske zajednice, izuzmu najbliži srodnici – roditelji i djeca. Pa i danas, kad takve oblike spolnih odnosa smatramo neprimjerenima, oni su i dalje u nekoj mjeri prisutni, dakako – neeksponirani, kako bi se izbjegle zakonske posljedice. To je tek jedan od primjera koji upućuje na to da ljudima i danas vladaju, nekima u većoj a drugima u manjoj mjeri, atavizmi naših predaka. Ništa ne umire, ne nestaje preko noći kao nožem odsječeno.

Članovi prvobitne zajednice, bazirane na rodnom principu, u potrazi za hranom i prebivalištima, izloženi uvjetima ugroženosti kako od grabežljivaca tako i od drugih rodova, nužno su bili upućeni jedni na druge da bi osigurali vlastitu, a i sigurnost cijele zajednice. U drugoj zajednici i njihovim članovima oni su prije vidjeli realnog nego potencijalnog neprijatelja. Stoga su naučili dobro razlikovati

pripadnike drugih od članove svoje grupe, a tu sposobnost prenosili su i svojim potomcima. Naravno, čisto po fizičkom obliku (konstituciji, boji kože i sličnim vanjskim znakovima) to je ponekad teško učiniti, stoga se pažnja morala usredotočiti i na oblike organizacije, sporazumijevanja (govor), običaje, mitove i vjerovanja koja su druge zajednice prakticirale na različiti način od vlastite. Uvijek na oprezu, često i s razlogom, prenosilo se iskustvo na djecu, ova na svoju i tako sve do danas. Primarni strah rodovskog krda (jer se baš i nije pretjerano razlikovalo od njega), tijekom civilizacijskog razvoja postepeno je prelazio u podsvijesnu opreznost – spremnu da svaki čas ispolji netrpeljivost i svoj nasilni karakter – prvenstveno prema strancima. Onima koji su drukčiji od nas.

Danas, kad mislimo da smo se mentalno jako udaljili od predaka, ti strahovi poprimili su na prvi pogled drukčije, često neprepoznatljive oblike. Ljudska zajednica je mješavina osoba – ako i zanemarimo rasne razlike (prema suvremenim shvaćanjima, rasa je zastarjeli biološki pojam) - individualnosti vrlo različitih duhovnih osobina. Ima tu prosječnih, idiota, genija, obrazovanih, neškolovanih, sramežljivih, eksponiranih, emotivnih, racionalnih, pesimističnih, optimističnih, naivnih, podozrivih, hrabrih, kukavica i inih osobenosti – s obzirom da evolucija ne djeluje isti čas i linearno na sve članove zajednice. Pa neki vuku sa sobom više a drugi manje pritajene atavističke strahove iz prošlosti. U prosjeku, ljudi se grozno boje, samo to ni ni po koju cijenu ne žele priznati, a iz njihovih strahova za vlastiti položaj u zajednici i životnu egzistenciju – jer se neprestano osjećaju od nekoga ili nečega ugroženima - rađaju se više ili manje pritajena ili čak otvorena neprijateljstva prema drugima – „drukčijima“. Dovoljno je da je netko druge nacionalnosti, jezika, pismenosti, konfesije, svjetonazora, političkog opredjeljenja, spolnih navika i sličnih nebitnih razlika po suštinu ljudskog bića nego li to neprilagodljivi, inertni mozak većine može podnijeti, i odmah se u nje javlja, u ponajboljem slučaju blago distanciranje prema takvima, a u najgorem - pogrom svih nositelja neprihvatljivih karakteristika. Između ovih ekstrema, izbijaju sporadični izljevi netrpeljivosti prema homoseksualcima, inovjericima, inoeticima, transvetitima, obojenima,..., koje većina tretira kao nepredvidive, slučajne manifestacije ludila svojih bližnjih, sve dok ne izbiju u kolektivnom obliku. Ubistvo, silovanje, sakaćenje, čak se u i miru često tretira ovisno o tome

jeli zločin izvrši „naš“ nad „našima“ ili „drugima“, ili je to „drugi“ učinio „našem“ čovjeku. U ratu, sve moralne granice i distance prema takvim nedjelima otpadaju, te se njihovi počinioci tretiraju kao heroji, za razliku od istovrsnih počinitelja s druge strane koji bivaju anatemizirani – sa svim pripadnicima svoje zajednice, s obzirom da ih oni navodno reprezentiraju - kao najgori zločinački otpad ljudskog roda. Nad takvim smo „šljamom“ sasvim opravdano vršili nužno potrebne radnje, kojima navodno samo dokazujemo vlastitu ljudskost. „U obrambenom ratu nije moguće učiniti ratne zločine“, tek smo trijebili korov, zar ne?

S obzirom na razlikovanje drugih i drukčijih od nas samih, jasno je da se premnogi gnušaju ravnopravnog tretiranja drugih osoba. Mi smo uvijek bolji, ljepši, pametniji, plemenitiji, čovječniji, moralniji,... od ostalih jedinki – stoga imamo razloga da ograničimo tuđa prava u odnosu na nama pripadajuća, bez obzira na apsurdne načine kojima to činili. Pravovjerni traže zakonsku definiciju braka kao zajednice muškarca i žene kako bi se isto onemogućilo istospolnim partnerima, jer bi to navodno ugrozilo instituciju obitelji. Kao da će definicija, a ne uzajamna ljubav, poštovanje i tolerancija među partnerima, bez obzira kakvi oni bili, očuvati vezu dvoje ljude ma kakvi oni bili! Pritom se ponašaju kao da obitelj tijekom povijesti i u zavisnosti od civilizacijskog miljea nije mijenjala svoje oblike, koji nisu bogom dani, već mogu biti (baš kao i brak) pitanje ljudske definicije (što maloumno previdaju, i sami upravo na njoj inzistirajući). Kao da ni danas ljudska vrsta ne poznaje obitelji različitog oblika – od heteroseksualnih do homoseksualnih, od monogamnih preko poligamnih, od zakonskih registriranih do probnog ili „divljeg“ braka. Kažnjava se bigamija i poligamija u vlastitoj sredini, istovremeno ugošćavajući šeike sa svojim haremima kao najpoželjnije turističke goste. Parama se može kupiti i tolerancija! Ljudskom licemjerju nikad kraja.

Mnogi ljudi – samo biološki nalik Ljudima – koji se ponosno prče svojim braniteljskim statusom, uskraćuju „drugima“ služenje njihovim tradicionalnim pismom, jer im je navodno ćirilica rušila Vukovar, dok – jelte – latinica to nije činila sa Mostarom! Sindrom idiotizma, često zastupljen među topovskim mesom - jer inače to ni ne bi bili - samo je način prisilnog inkorporiranja „neprijatelja“

među „naše“ (kao što pas pomokri stablo da bi obilježio svoj teritorij), kojeg će eventualno tek „popišanog“ njima uobičajenom latinicom (dakako, uz niz drugih nametnutnih im prilagodbi) prihvatiti u vlastiti korpus. Jer tek kad ga transformiraju u sebi sličnog, moći će na trenutak zaboraviti strah od njega.

Pravovjerni kršćani, mentalno nesposobni pratiti ritam vremena, već dvije hiljade godina crpeći svoje spoznaje i moral iz jedne jedine knjige koju uglavnom (uspud budi rečeno) poznaju samo iz prepričavanja svog svećenika, ne vide brvno u svojim ali prilježno upozoravaju na trunak u tuđim očima. Neizmjerni strah spopao ih je od LGBT populacije, pa će radije njene članove kamenovati, gaziti, batinati, čak i ubijati, nego li im pustiti na volju da slobodno iskazuju svoja nagnuća. Cijeli spektar nasilnog ponašanja, kao odraz nesigurnosti u vlastito seksualno opredjeljenje, njima je moralniji od nestandardne veze bioloških istovrsnika koji nikome ne čine zlo. Poželjniji su im pedofili (mlado meso je ukusnije), silovatelji (pa, sama je to tražila), incestuzni partneri (požudi se ne može odoljeti), negoli manifestacije ljubavi izražene u drukčijem obliku noli su navikli. Za njih je prirodno da Lot ponudi svoje kćeri nasilnoj gomili, kako bi spasio božje emisare (anđele) od sodomije; njegovo potonje rodoskrvnuće sa njih obje oni neće diskutirati sa svojim župnikom ili na satovima vjeronauka, ali će prepuni ponosa poput uzdignuta paunova repa i straha koji skrivaju kao zmija noge, prebiti istospolni par koji se zagrla na ulici. U silnoj netrpeljivosti, čak i oca koji to neoprezno na javnom mjestu učini s vlastitim odraslim sinom! Jer značenje ljubavi, koje su im puna usta, oni poznaju sasvim ograničeno – poput vlastite omeđene duše.

U zdravstvenom odgoju, njima – koji se plode i množe sve u šesnaest (po Božjoj zapovjedi!) – smeta upravo dio o spolnom odgoju. Preventiva, pilule, kondomi, abortusi, upoznavanje funkcija i potreba vlastitog tijela, učenje o toleranciji prema drukčijim spolnim orijentacijama,... - su strah i trepet za ograničene vjerničke duše (ne samo kršćanske) - toliko da nastoje spomenuti modul ako već ne izbaciti iz programa, a ono bar izuzeti vlastitu djecu od njegova izučavanja. Hoće li ih danas-sutra izuzeti i - kad im se pojave sa triperom ili

sifilisom - od zdravstvene njege, s obzirom da su sami svojom neodgovornošću gurnuli djecu u ralje spolnih bolesti, pitanje je na koje ne daju odgovor. Jer, kao – zdravstvena zaštita je svima pripadajuće ljudsko pravo, a učenje o preventivi i zaštiti, to valjda nije! Takvi su sposobni odreći se vlastite kćeri ili sina kad im se pojave sa istospolnim partnerima. Kad su već spremni počiniti zločine, braniti svoje ratne zločince, prebijati vjernike drugih konfesija ili pripadnike drugih naroda, onda im ni to ne pada teško. U atavističkom strahu od „dručkijih“, koji zaodijevaju preživjelim moralom, pozivaju se na navodno demokratsko pravo da odgajaju vlastito dijete kako im se sviđa, upravo uskraćuju svome potomstvu demokratsko pravo da bude upoznato sa svim informacijama, a posebno onima koje mu – omogućujući slobodan izbor - mogu biti od životnog značaja.

Zašto bih dozvolio da mi djecu uče „budalaštinama“ o antifašizmu, ako ih želim podučiti „istini“ o ustaškom humanizmu prema Srbima, Židovima i antifašistima, uputiti ih na kopulacije u javnosti (no, no – bez zgražanja, ta Demokrit je onanirao po trgovima!), razviti im zoofilske sklonosti, podučiti u manjevrijednost žena nastalih od Adamova rebra i zabraniti pohađanje škole, jer obrazovanje samo kvari ljudski karakter. Sve to, pozivajući se na demokratsko pravo da odgajam vlastiti porod kako mi se sprdne! Zar samo odabrani, uz svestranu podršku desnice i klera, smiju procjenjivati primjerenost ili neprimjerenost školskih programa, izuzimajući svoju djecu iz njih, obraćajući se u tu svrhu Ustavnom sudu ili skupljajući potpise za referendum? Kojim će pravom i meni uskratiti da, poput Boga, formiram svoje čeljade na vlastitu sliku i priliku? Jasno je kao dan da se utjecaj roditelja ne može, niti se želi izbjeći – on uvijek može oponirati vlastitom istinom/„istinom“ onoj koja se naučava u školi. Ali onda barem dijete čuje dvije strane, čime dolazi u mogućnost da samostalno istraži „u kom grmu leži zec“ - pravo svakog slobodnog čovjeka, želimo li da bude odgojen a ne tek uzgojen. To se treba osigurati u javnim školama, a ni privatne obrazovne institucije ne bi trebale od djece praviti zombije bez vlastite volje i mogućnosti slobodnog izbora i djelovanja.

Strah od drukčijih, bojazan da se nećemo znati nositi sa njima, da su sposobniji, da nam ugrožavaju posao, obitelj, društvenu poziciju, seksualno opredjeljenje, podsvijesno dirigira postupcima mnogih, a ponekad izbije poput bujice na vidjelo prikazujući se u odori šovinizma, rasizma, homofobije, antifeminizma, vjerske netrpeljivosti i sličnih civilizacijskih „vrijednosti“ kojih se nismo uspjeli riješiti socijalnom evolucijom. Nije da se ne bojimo i svojih vlastitih, ali moramo taj strah prigušivati u zamjenu za sigurnost koju nam pruža utapanje u gomili istovrsnih. Jer, kad nahrupe „drukčiji“... Strahovi pojedinaca rezoniraju u društveno poželjno vladanje ne glede na njegovu ispravnost, moralnu utemeljenost i humanizam, jer - misli li tako većina, onda svakako mora biti u pravu. Ne glede toga što smetnismo s uma da smo upravo mi sudjelovali u formiranju njenih stavova. Stoga jedan koristan savjet; otkrijete li – ne daj Bože - u sebi naznake nekih tjeskoba transformiranih u agresivni stav prema drukčijima, manite se psihologa i psihijataru. Povežite se s masom istomišljenika koji jedva čekaju da im se pridružite, i isti čas će bojazni porođene frustracijama vlastitom nesavršenošću i osobnom nesigurnošću netragom iščeznuti. Utopivši svoju ljudskost u masu koja je apsorbirala njene najgore karakteristike a da toga niste ni svijesni, okrenite se gomili drukčijih na koju ćete ih projicirati. Pa, ožeži bre i ne žali – nisi badava potekao od pitekanthropusa! Batinajući njega, nisi ni svijestan da ubijaš čovjeka u sebi.

NEKOPRATA

P.S.

Zgoditak na Lotu 7/39 - Hrvatske lutrije - popeo se već na gotovo 74 milijuna kuna. Mjesecima (barem od 15.9. 2012. godine, više od 70 kola) nije izvučena sedmica, mada se to znalo zbivati u prosjeku jednom mjesečno (svakih 8-9 kola). Vjerojatnost je čudna stvar; možete sto puta bacati novčić i postoji teorijska šansa da nikad ne padne na „pismo“, pa tako postoji neka vjerojatnost da unatoč, iz tjedna u tjedan sve većem broju učesnika igre privučenih ogromnim zgoditkom – čime se mogućnost pogađanja drastično povećava - izostane sedmica. Informatika je također čudo jedno; u trenutku može iz stotina tisuća uplaćenih listića spoznati koje brojeve treba izvući kako se ne bi pogodila sedmica, pa se onda i mehanizam izvlačenja tome može podesiti. Kažete bujna mašta, fantazija, SF ili teorija zavjere? Bilo kako bilo, nekeko predviđam da će se toliko dugo iščekivani događaj za stotine tisuća igrača na sreću desiti tik pred ulazak Hrvatske u EU. Upravo u subotu, 29.6., kad Jack pot nekom čudnom slučajnošću naraste na 10 milijuna eura. Kako bismo „dostojno“ mogli proslaviti taj velebni događaj, raspršivši opčinjenoj javnosti maglu evropske sreće; zgodici nisu više skromni, balkanski, od svega par milijuna kuna – ušli smo u svijet obilja (makar samo sretni dobitnik) ostavivši sirotinju skapavati na balkanskom bunjištu. Eh, kad se to – ako se – desi, predlažem pokrenuti opsežnu istragu. Bilo Hrvatske lutrije, bilo mog eventualnog nebjašnjivog nestanka u vidu lastinrepka. Unaprijed pretpostavljam rezultate istrage i ime signiranog glavnog krivca: „Zakona Vjerojatnosti“, po kojem 1000 majmuna kucajući po tastaturi 1000 godina mogu napisati Hamleta. A milijune ljudi – uvjereni u svoju inteligenciju - mjesecima držati budalama. Ovo viziju javno objavljujem, kako bi se mogla na vrijeme – za razliku od fatimskog proročanstva – provjeriti, izlažući se riziku proglašavanja maloumnim ili novom medijskom zvijezdom vidovnjačke scene.

P.P.S.

Ako uzaludno tražite poveznicu prethodnog P.S.-a sa glavnim tekstom, okanite se čorava posla. Prije ćete pogoditi „Super sedmicu“ negoli otkriti nedostajuću kariku među njima.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI